

גרפיקי מגישה לקראת העונה אי-ת מוהיר חדשה שהצליחה ברחבי-ל. מוהיר היא סוויט צמר עשירה, ציגנה, עקב שעירותה, נוסף לאלגנ-ות שלה מידה רבה של אצילות. הקשמיר המקובל כבר בבדים ולבש-וס גם בגיסי וכן כובש גם הגיסי

על אופי הבוקלה את לב הגברות. ונוונו של גיסי הבוקלה לעומת-דים הארוגים הוא ברכותו. מעיל ה-8/8 (ראי ציור למעלה) על החגורה הוא מחידושי העונה. שמלה התואמת בקוויה הפשוטים (ראי ציור למטה) גם כן מעובדת

מוהיר בוקלה. יחד עם זה מצויה-ס החליפה הקלאסית. ובחצוגת ה-ופונה ליצוא שתתקיים החודש תציג-לקולי את האוסף החדש, שכמה-ודגומותיו כבר הוצאו לשוק.

ספורט

כדורגל

השוער שמת פעם

מאות אוהדים תל-אביביים של קבוצת הפועל המקומית, גמרו בשבת האחרונה את ארוחת-הצהרים שלהם בחיפזון, נסעו לפתח-תקוה. הם לא קיח שקבוצתם תנצח. כי קבוצת הפועל פתח-תקוה ידועה כקבוצה הטובה ביותר בליגה הלאומית, נמצאת עתה בכורשר מצוין. האוהדים באו רק כדי לראות את שתי היריבות, שכל התמודדות ביניהן בשנים האחרונות הפכה לקרב של כבוד. ההפתעה לא אירחה לבוא. הקבוצה התל-אביבית הצליחה להבקיע פעמיים את שער הפתח-תקואים, ספגה רק שער אחד. סיפר על כך כוכב נבחרת ישראל גדעון טיש: "על עצמי אני לא רוצה לדבר, אבל צריך להגיד שמוסה סקל הצעיר שכבש את ה-שער השני, היה בומבה".

כדי רגליים שבורות. סקל לא היה הכוכב המפתיע היחיד של קבוצתו, שנצ-חונה לא הושג בקלות. היה זה צירוף של כונה, מסירות ומאמץ. העיניים חשכו לי כשראיתי שתודורוב נפצע ועזוב את ה-מגרש. גילה טיש כשהוא מסרק את בלו-ריתו הגדולה. "במקומו נכנס לשער יצחק מנחם, זה שחשבו שהוא מת פעם על מגרש הכדורגל ביפו, והוא היה דוקא עולמי". באותן הקלות שהחליף את חודורוב כי-שער התל-אביביים, עצר מנחם כמה כדורים ששום שוער לא היה מתבייש בהם. במחצית השניה חזר חודורוב לשער, הפתח-תקואים עשו מאמצים נואשים להשחית את התוצאה. "לא עזרנו להם", אמר טיש בחיוך ביישני. שניה אחת אחר שריקת השופט לסיום המשחק הפסיקו התל-אביביים להיות יריבים של הפתח-תקואים. המנוצחים ירדו מהר מן המגרש, התל-אביביים נסעו הביתה. למחרת צריכים היו טיש ואמציה לבקוביץ לפגוש בכחנה האימונים את נחום סטלמן, גרי חלדי וזכריה רצבי מפתח-תקוה. "אני מב-סוט שלא הורדנו אותם מן המגרש עם רגליים שבורות", סיים טיש.

כדורסל

שורף חלש ועוש

עסקן כדורסל ותיק הקריא השבוע בפני בית-הדין של התאחדות הספורט הישראלית שורה של האשמות חמורות. הוא תבע להעניש את אגודת מכבי ירושלים, מאמנה אברהם פסח, הנהלתה ושחקנה אברהם הופמן. הסיבה שהפכה את דב פרוסק ל-תובע: הופמן עזב לפני שנה את נבחרת ישראל שהתכוננה לאלופות-אירופה באיסטנ-בול, נסע עם קבוצתו לצרפת. האשמותיו של פרוסק לא נשארו חסרות תשובה. עתנאי הספורט הקשיש בן-ציון פט, נטל על עצמו את ההגנה על מכבי ירושלים, העלה שורה של טענות נגדיות: • לא היתה זו הפעם הראשונה ש-ספורטאים ישראלים עזבו את נבחרת ה-כדורסל. אברהם שניאור, עמוס קופר ומרסל חקן, כדורסלנים באגודות בעלות עורף חזק, עשו זאת לפני הופמן, לא נענשו. • אין שום סעיף בחקנון התאחדות הספורט, המחייב כדורסלן חובב להשתתף בנבחרת הלאומית.

• מכבי ירושלים, שקיבלה מהתאחדות הספורט אישור לנסוע לצרפת, לא היתה מזליחה בלי הופמן, שהוא קלעה העיקרי. **זאת התאחדות רצינית?** האגודה הירושלמית הוסיפה עוד טענה, לא נעימה לעסקני ההתאחדות. "אם הם דואגים לכדור-סל הישראלי, מדוע סירב מאמן הנבחרת אליהו עמיאל שושלח את הופמן לאיסטנבול יחד עם הנבחרת הצרפתית, שבאה ישר מפאריס?" שאל בהתמרמרות אברהם פסח. "זה עוד לא הכל: ההתאחדות בקעה לפני נסיעת הנבחרת לאיסטנבול כי עמיאל יאמן רק באיסטנבול ויחלף כעבור כמה שבועות לעידי יהושע רוזין, שצריך היה לאמן את הנבחרת לקראת המשחקים הטרום-אולימ-פיים. זאת התאחדות רצינית? מה היה קורה אם באיסטנבול היינו מקבלים מקום ראשון? האם גם אז היו מחליפים את עמיאל?"

לפט היו סיבות טובות לכעוס. כי ועדת הכדורסל שתבעה את הנהלת מכבי ירושלים לדון, בקעה שם הוא חבר בה. "עסקן מכבי ירושלים יואל יוביס העיד שאני רק מאמן", סיפר פסח בהתמרמרות. "אבל הם החליטו שאני יו חבר הנהלה". אי-על-פי כן נענש, אינו יכול לייצג שום אגודת ספורט בהתאחדות לספורט. בעיקר דאג פסח לגורלו של הופמן, שהורחק מן המשחקים לארבעה חודשים. כי בשני משחקי הליגה האחרונים של קבוצתו, מהם נעדר הופמן, הפסיד מכבי ירושלים.

אלוף ההאבקות החוכשית מתאר את הקרבות

סמירת לחי

זהו פרק-השיא מתוך ספרו האוטוביוגרפי של רפאל הלפרין, "זירת חיי". הלפרין, יליד וינה בן ה-32, כבר יצר לעצמו קריירה כאיש-שרירים, כבעל מכוני כוח ויופי, וכבעל מסעדה בתל-אביב. עם הופעת ספרו, מקווה הוא להצליח גם כסופר לא רק בעברית, אלא גם באנגלית.

מאת רפאל הלפרין

חיכיתי לרגע שיקום, ואז זינקתי בדורף קיק עצום — זו הבעיטה המעופפת. שתי רגלי פגעו בפניו בחבטה כבירה, והוא עף. דם החל קולח משפתיו. חיכיתי עד ששוב התרומם, התקרבתי אליו במהירות והכנסתי את ידי בין רגליו. הרמתי בכוח וחבטתי בקרקע. הוא נפל כשק קמח.

"אחת... שתיים... שלוש!" קרא ה-שופט. הכל נגמר — נצחתי... נצחתי...

★ ★ ★

ברכה מאיטלקי

הקהל צרח והשתולל בצעקות מח-רישות-אוזניים. הוא שנה את טרזן יואט. הערב שנא אותו כפליכפליים, בגלל הסטירה שנתן לי. ואיזה גמול! יואט הפסיד את התחרות מבלי שהספיק אפילו להרים יד עלי; כל התחרות ארכה פחות מדקה אחת. טרזן יואט קם והשתולל. הוא רצה להפיל את השופט. אבל זה הזהירו שיפסול אותו לתקופה ארוכה, אם לא יירגע. ההמולה מי-סביב גברה והלכה. הקריין נכנס במהירות לזירה וצעק: "אחרי 46 שניות: המנוצח — רפאל הלפרין!"

קריאות, שאגות, צעקות. טרזן יואט הת-

טוטט, המנג'ר קבע את התחרות ה-ראשונה שלי לתאריך 6.11.1952. בי-רידיווד גרוב ארינה בברוקלין. המתחרה: טרזן יואט. אבל זמן רב לפני הערב הגדול, נכנס לפעולה מנגנון-התעמולה האדיר של טוטט: עשרות סיפורים נדפסו עלי בעתונים, הודיעו עלי ברדיו ובטליוויזיה, מודעות ענק-יות בעתונות האידוש בישרו את המאורע.

הערב הגדול הגיע — ועמו הצלחה לי-מנגנון-התעמולה של טוטט, בצורת אולם מלא: רובו יהודים, שמעולם לא חזו בתח-רות-היאבקות. הידיעה שהייתי בחורי-שיבה עשתה לנצח כפיים. בחורי-שיבה של ניו-יורק הרגישו שאני אחד מהם, באו בה-מוניהם לראות את חברים מתאבק.

התחרויות המוקדמות החלו. ישבתי בחדר-ההלבשה, עצבני ונרגש. ידעתי שיריבי הוא פראי, וידיעה זו ערערה מעט את בטחוני העצמי. אחרי הכל, היתה זו הפעם הראשונה שאני נפגש ביריב של ממש — ועוד יריב מקצועי, שרצה להתקדם בקריירה. לפתע הרגשתי צורך להתפלל. אמרתי את ארבעת פרקי-התהילים הראשונים. התפללתי בכחנה רבה. כל מלה שיצאה מפי היתה צרופה ומלאת כונה. הרגשתי שהבטחתי והשקט הנפשי חוזרים אלי. לא פחדתי יותר.

"הלפרין!" שמעתי צעקה, "התור שלך הגיע!"

הקריאה היתה כה פתאומית, לבי ניתר ממקומו. קמתי ויצאתי. הקהל לא הכריז; כמעט לא הגיב כשעברתי בין שורותיו. רק קבוצה קטנה של מכרים מחאה לי כף.

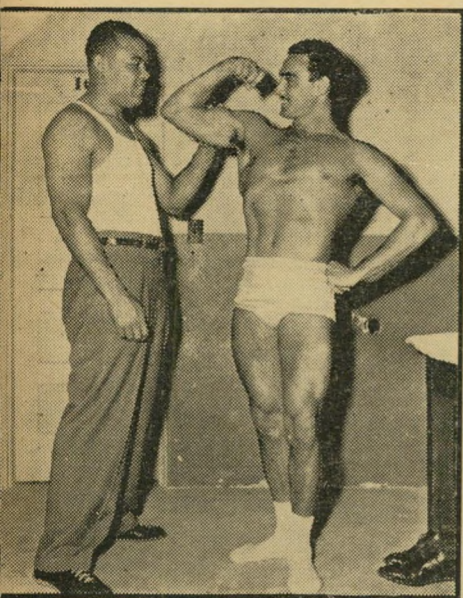
נכנסתי לזירה, שנראתה לי גדולה מאד. הרגשתי את עצמי קטן בתוך השטח הגדול, המואר בורקורים עצומים לצורך צלומי קולנוע. הקהל מסביבי צעק והרעיש. הר-גשתי כאילו עמדתי ערום לראותה. שמעתי את קול הקריין: "תחרות-הערב העיקרית. משמאל, משקל 300 פאונדס (135 ק"ג) — טרזן יואט. בפינה מימני, בפעם הראשונה בארצות-הברית — מת'לאביב — משקל 214 פאונדס — רפאל הלפרין!"

הקריין יצא מן הזירה, השופט שעמד במרכז קרא לשנינו להתקרב אליו והסביר לנו את חוקי היאבקות בניו-יורק. הוא שאל אותי אם אני מבין את השפה האנג-לית, עניתי לו שאני מבין מספיק כדי להבין את הוראותיו. "אוקיי", אמר השופט, "אני רוצה לראות תחרות נקיה. תנו ידיים". הושטתי את ידי לטרזן יואט. הוא הרים את ידו במהירות-הבזק — והוריד לי סטיר רתלתי מצלצלת. אתריכך הסתובב וחזר לפינתו. נשארתי רתוק למקומי, כאילו קפי אחי. דמי עלה לראשי. ראיתי לפני את הנאצי בחליצה התומה, שהיכה אותי בוינה, בילדותי. הרגשתי דחיפה להתפרץ כלפי טרזן-הנאצי.

שופט הזירה ניגש אלי והעיר לי שעלי לחזור לפינתי ולהוריד את גלימת ההיאב-קות. הסתובבתי ופניתי לפינתי. הייתי כס-הרורי, דבר לא ענין אותי; לא הקהל שהתמרד ומחה נגד השפלות של טרזן יואט, לא האוירה המתוחה שנוצרה, ולא השופט הנרגז. לא עניינו אותי התחרות, ולא ה-תוצאות. רק הרצון לנקמה בער בי: לגמול ליואט על הסטירה.

הגונג צילצל. זינקתי בקפיצה למרכז הזירה.

הזדקפתי לעומת טרזן יואט והתבוננתי בענק הגועלי, שהחל מראה סימני אי-בטחון. ידעתי בדיוק מה אני ענין אותי: לא הקהל אומיות וזקתי את עצמי לארץ. התגלגלתי לעומתו, תפסתי את רגלו ומשכתי בחזקה. הוא נפל מלוא קומתו ארצה, אך התרומם מיד. משכתי את רגלו השניה והוא נפל שוב ארצה, בחבטה אדירה. כשכולי רותח

עם האלוף

רפאל הלפרין מפגין את כוח שריריו בפני אלוף העולם האגדי באיגרוף, ג'ו לואיס, בעת ביקורו בקליפורניה ב-1954.

חיל שוב להשתולל, עד ששני שוטרים נכנסו לזירה והוציאו אותו. ירדתי מהזירה. הקהל התפרץ אלי, אנשים נשקו לי על הפנים והידיים. אחד מהם צעק: "אני אי-טלקי, לא יתודי. אבל אני מברך אותך, אני מחכה כבר שנים שמישהו יעשה זאת לטרזן יואט!"

מכל הצדדים נלחצו אלי לקבל חתימה. הלכתי כסהרורי לחדר-ההלבשה, כששני שוטרים מפלסים לי דרך בתוך הקהל. נכ-נסתי לחדר-ההלבשה וישבתי לנוח. הכל התרחש במהירות כזאת, שלא הספקתי ל-עכל מה שקרה. המנג'ר שלי נכנס וחיבק אותי בשמחה רבה. "עשית עבודה נהדרת, אתה עצום!" הוא קרקר משמחה. כבר ראה דולרים זורמים לידו, ושמו מתפרסם עוד יותר.

ואני? הלחי שטרזן יואט סטר עליה בערה